Pisarakirje

Joulukuu 2014

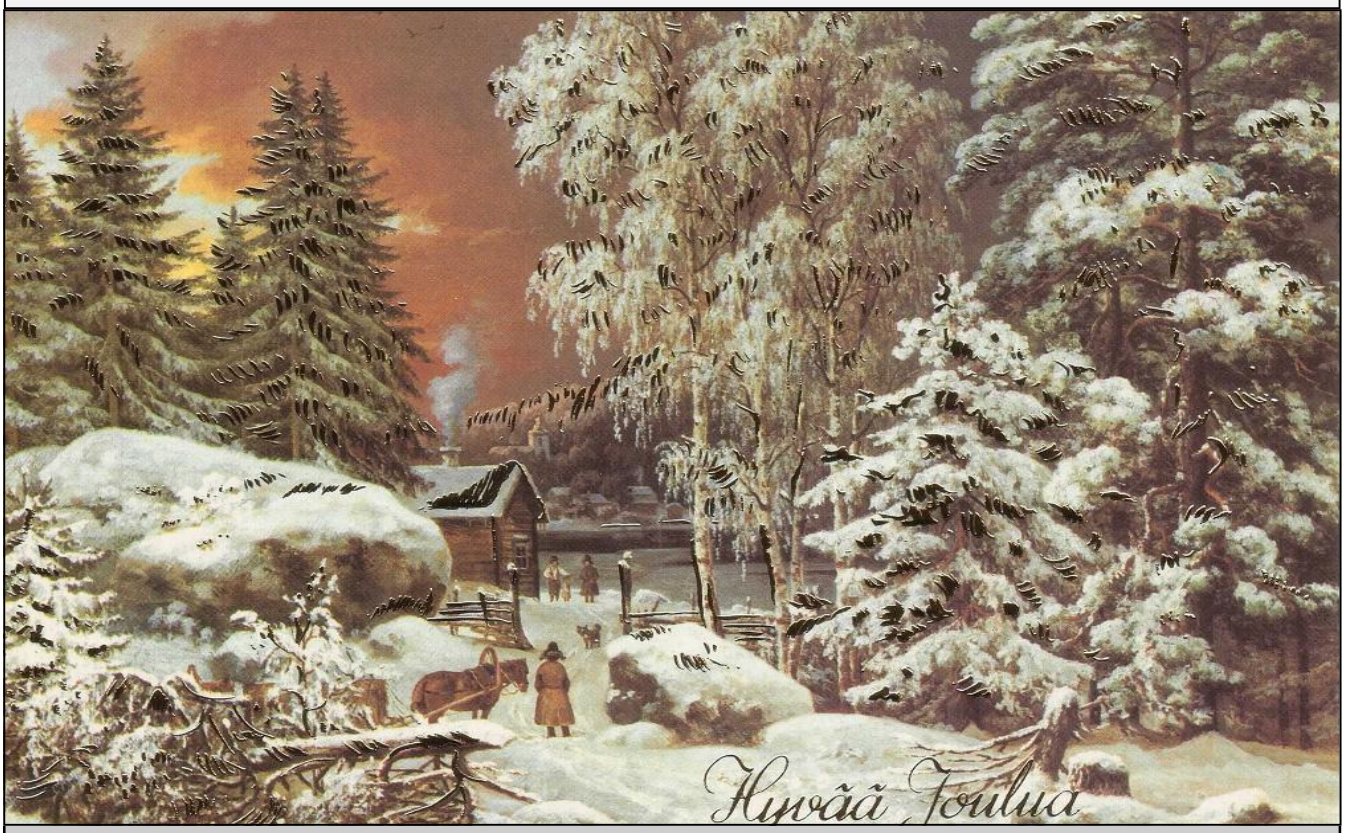
NIIN KAUAN KUIN PÄIVÄ ON

"Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt" (Joh. 9:4)

Vihdin ryhmä kävi marraskuussa Tosnon seurakunnan sunnuntaitilaisuudessa. Pastori Nikolai antoi meille täyden tunnustuksen nyt jo kauan jatkuneesta työstämme läheisessä vanhustensairaalassa. Hän korosti miten suuri merkitys on sillä, että ihminen edes elämän viime metreillä saa kuulla evankeliumin. Meitä tämä rohkaisi, koska vieraalla kielellä sopertelevan vanhuksen kohtaaminen tuo usein varsin avuttoman olon. Jumalan keinot eivät kuitenkaan rajoitu kieleen, Hän on Hengessään läsnä tilanteessa kokonaisvaltaisesti. Varmaan tässä vaikuttaa "Kristuksen tuntemisen tuoksu", kuten kaikessa muussakin työssämme.
Pastori Nikolai kertoi viimesyksyisestä kokemuksestaan. Kyseisessä sairaalassa toimi nuori sairaanhoitaja, joka useinkin oli avaamassa pastorille oven. Tullessaan pastori tervehti häntä, samoin lähtiessään. Erään kerran hoitaja ei ollutkaan paikalla, selvisi että hän oli yllättäen kuollut. "Minä en milloinkaan keskustellut hänen kanssaan, kuljin vain ohi. Nyt on myöhäistä".
Yllä oleva raamatunkohta jatkuu: "Tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä". Tämä on jo kerran toteutunut meidän työssämme, kun käynnit Venäjän vankiloissa evättiin ulkomaalaisilta. Monet ovet ovat silti meille vielä auki, kulkekaamme niistä.

Päätän tutun laulun sanoihin: "Huomisesta en mä tiedä, esirippu eteen jää, minne tahtonetkin viedä, tänään tahdon ylistää."

- Eeva Halme -

Pääkirjoitus 1
Pisarakasvo Sirkkis 2
Rukousaiheet 2
Turvakoti Laupias Samarialainen 10 vuotta 3
Pisara elävää vettä 4

Matkaraportit:
Viipuri, Pietari 23. - 25.10. Espoon-Kouvolan ryhmä 4 - 6
Tallinna 17. - 25.10. Espoon-Kouvolan ryhmä 7
Pietari 1. - 2.11. Vihdin ryhmä ..... 8 - 9
Viro 21. - 23.11. Espoon-Kouvolan ryhmä..... 10 - 11
Apua Ukrainan evakoille 12

Pisarakasvo Sirkkis

Sirkka-Liisa Juntunen eli Sirkkis

Olen kotoisin Iisalmesta seitsenlapsisesta käsityöläisperheestä. Ennen rippikoulua tulin 15-vuotiaana kotiapulaiseksi Espooseen. Kuopion lastenhoitajaopiston käytyäni olin mm. Lastenlinnan toimintaterapeutin sijaisena ja samanaikaisesti Ateneumin iltalinjalla. Sitten avioiduin ja sain kaksi poikaa.
Ajauduin kuitenkin vaikeisiin kriiseihin, joihin aloin etsiä apua. Sisareni tuli uskoon ja kuljin hänen kanssaan hengellisissä tilaisuuksissa. Ympärilleni on kertynyt uskovia ihmisiä, jotka ovat rukoilleet puolestani. Omimmaksi on jäänyt luterilainen kirkko, jonka piirissä valtaosa ajastani nykyään kuluu.

Pisaran kirpputori on minulle tärkeä, sinne voi tuoda ja sieltä myös löytää monenlaista, ja säilyy yhteys ihmisiin. Arvostan sitä rohkeutta ja rakkautta, mikä Pisaralla on rajojen taakse, voi olla varma että apu menee perille. Autan myös mielelläni voimieni ja kykyjeni mukaan. Ajattelen, että valmistamani työt ovat kymmenykseni.
Teen monenlaista käsilläni, maalaan ja ompelen paljon. Minulle lahjoitetaan paljon kankaita ja niistä voin valita, kun ryhdyn ompelemaan. Vaikeuksia on, mutta Jeesuksen kanssa jutellen asiat onnistuvat. Hänen kanssaan teen töitä, laitan ensin kädet ristiin. Jos tulee virhe niin senkin voi muuttaa hyödyksi. Siitä tulen iloiseksi, kun voin ilahduttaa muita.
Keskiviikkoisin kokoontuu luterilaisen kirkon ompelupiiri, jossa on todella hauskaa. Se toimii lähetyksen hyväksi ja minä rukoilen kaiken lähetystyön puolesta. Viimeisimmät työt ovat olleet kangasapplikaatioita, työni ovat olleet muutaman kerran näytteillä, seuraavan kerran helmikuussa Nummelan kirjastossa. Ja Vihdin kirjastossa aina työ kerrallaan.
Elämässä on ollut monia läheltä piti -tapauksissa, joissa olen varmistunut siitä, että minusta pidetään huolta. Aikuiset lapseni ja kaksi lastenlasta ovat tärkeimmät ihmiset, mutta kotona viihdyn yksin hiljentyen.
Toivo on tärkeä. En halua saarnata kenellekään, mutta kun joku kysyy miksi olen iloinen, kerron mielelläni. Ja iloitsen, jos saan rukoilla jonkun puolesta.

Rukousaiheet

- Isä siunaa kotimaatamme ja kansaamme, presidenttiä ja hänen puolisoaan, hallitusta ja eduskuntaa
- Siunaa perheitä, lapsia ja vanhuksia, sairaita, kiusattuja ja yksinäisiä
- Siunaa omaisuuskansaasi Israelia
- Anna rauha ihmisten ja kansojen välille
- Auta uskonsa takia vainottuja ja vangittuja
- Siunaa meidän läheisiä ja lähimmäisiä kaukanakin
- Ohjaa työtämme, jonka olet meille antanut
- Kiitos Hanni-Katjasta ja hänen alkuunpanemasta rekkalähetyksestä Ukrainan pakolaisille ja kiitos kaikista jotka ovat siihen työpanoksesnsa antaneet
- Siunaa pitkäaikaista tulkkiamme Hilmaa, joka on vakavasti sairaana
- Lähetä Pyhä Henkesi

Turvakoti Laupias Samarialainen 10 vuotta

Pietarissa sijaitsevan turvakoti "Laupias samarialainen" aloitti nykyisen itsenäisen toimintansa lokakuussa 2004 Andrei Peshkovin johdolla.
Vuonna 2010 se yhdistyi "Uusi sato"-seurakuntaan, jonka pastorina toimii Aleksei Kazakov. Tällöin turvakotitoiminnasta tuli yhteinen evankeliointi- ja palvelutehtävämme.
Ensimmäisestä päivästä lähtien Uusi sato -seurakunnan veljet ja sisaret alkoivat pitää aamu- ja iltahartauksia asuntolassa ja ohjata sen asukkaita raamatuntutkisteluun. Vuosien aikana toimnta on kasvanut. Tällä hetkellä meillä on käytettävissämme 36 paikkaa yhteensä neljässä tarkoitusta varten vuokratussa kerrostaloasunnossa. Eikä tässä kaikki. Asunnot sijaitsevat tarkoituksellisesti eri puolilla Pietaria kohtuullisen lähellä metroasemia "Udelnaja", "Oserki", "Vosstania" ja "Svesdnaja", jotta asukkailla olisi kohtuulliset työmatkat. Kahdessa kaksiossa asuu miehiä, yhdessä sekä miehiä että naisia eri huoneissa ja neljäs asunto on yksiö naisille. Asukkaiden ikä vaihtelee 19:sta 70 vuoteen.
Turvakoti Laupias samarialainen auttaa eri puolilta Venäjää ja CHI-maita työnhakuun tulleita ihmisiä. Elämä suuressa megapolissa ei ole yksinkertaista, kaikesta on maksettava: ruuasta, majoituksesta, kulkemisesta jne. Työn löytyminen paikkakunnalle muuttaneille ja pakolaisille vie aina jonkin verran aikaa.
Asuntolamme ovat avoimet kaikille, jotka tarvitsevat yösijaa, ruokaa ja vaatteita, kansallisuuteen, uskoon ja tunnustuskuntaan katsomatta. Heitä avustavat ammattitaitoiset sosiaalityöntekijät sekä henkisesti että virallisten asioiden hoidossa. Asukkaita pyritään ohjaamaan mahdollisimman pikaisesti työnhakuun. Asuntoloissa ei sallita alkoholinkäyttöä eikä tupakointia. Asuntolatoiminta tähtää kristilliseen lähetystyöhön. Ihmisille ei tarjota vain aineellista apua vaan heitä ohjataan raamatullisiin periaatteisiin, tavoitteena, että niistä tulisi osa elämää. Näiden uusien periaatteiden omaksumisen myötä elämänkysymykset alkavat ratketa, hengelliset silmät avautuvat, sydän pehmenee ja hymy on herkässä. Ne jotka vakavasti päättävät luopua aikaisemmasta syntisestä elämästään ja aloittaa uuden elämän, saavat Jumalan huomiota ja huolenpitoa asuntolan työntekijöiden kautta. Joukossa on aina myös niitä, joille tällainen elämänmuoto ei loppujen lopuksikaan sovellu, vaan joutuvat etsimään muita ratkaisuja.
Syyskuun 28. 2014 oli seurakunnassa viiden henkilön kastejuhla, joista kolme (veli Sakarja sekä sisaret Katja ja Natasha) asuntolasta.
Seurakunta "Uusi sato" rukoilee jokaisen puolesta joka asuu tai on asunut asuntolassa ja tukee tarpeen tullen heitä aineellisesti. Laupiaan samarialaisen ja Uuden sadon päätavoite on kuitenkin hengellinen tuki.

Neljän yhteisen vuoden aikana yli 300 kuuli tätä kautta evankeliumin ja perehdytettiin Jumalan sanaan. Monet niistä, jotka palasivat kotiseudulleen, voivat sielä todistaa siitä mitä saivat tietää Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta, Isästä ja Pyhästä Hengestä! Siitä keitä ovat kristityt ja millaista heidän elämänsä.

Laupiaan samarialisen saamasta tuesta maksetaan asuntojen vuokrat, avustetaan matkakuluissa, hankitaan ruokaa, lääkkeitä, valokuvia henkilöpapereihin ja paljon muuta.

Kiitämme kaikkia veljiä ja sisaria Jeesuksessa Kristuksessa, jotka ottivat ja ottavat osaa Jumalan työhön asuntolassa ja jatkuvasti ottavat osaa ei ainoastaan aineellisesti vaan uhraamalla työtään, aikaansa perheineen ja kaikkia jotka rukouksin tukevat meitä.

Erityisesti haluamme kiittää suomalaisia kristillisiä järjestöjä Pisaraa, jonka johtajana on Eeva Halme ja Idäntyötä, ryhmän johtajana Helena Jokinen, jotka osallistuvat aktiivisesti asuntola Laupiaan samarialaisen työhön.

Me uskomme, että meidän Herramme siunaus virtaa kaikille, jotka ottavat osaa hänen työhönsä.

Ottakaa vastaan kiitollisuutemme! Ja säilyttäkää uskonne loppuun asti.

Rakkaudella Herrassamme Jeesuksessa Kristuksessa seurakunta "Uusi sato" ja asuntola "Laupias samarialainen".

- Ljudmila Peshkova -

Pisara elävää vettä

Rakkaat ystävät. Toisen Adventtisunnuntain teksti vakuuttaa:"Katsokaa: Jumalan valtakunta on teidän keskellänne." Meillä ei ole mitään hätää. Onko meidän tehtävä jotain?
Raamatun kehoitus "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni..." on edelleen ajankohtainen.
Kehitysyhteistyöavustukset eivät riitä. Tuota käskyä seuraa opetusvelvollisuus ja sitä seuraa lupaus. Nämä ovat meidän jokaisen oikeuksia ja velvollisuuksia.
Pystyäksemme tähän saamme apua. Jeesus on luvannut meille oppaaksemme ja turvaksemme Pyhän Hengen, joka neuvoo meitä.
Meillä on myös vapaa tahto. Me joudumme koko ajan itse tekemään valintamme, mitä ääntä kuuntelemme. Valinnan vaikeuksien keskellä rukous rohkaisee meitä valitsemaan oikein.
"Herra, auta!" - "Jeesus, auta!" ovat hätähuutoja, mutta usein jo itse rukouksesta löytää lohtua.
Virsikirjamme on viisas, vanha ja raikas rukouskirja, siunattu sävelin ja sanoin. Virsi 409 puhuttelee sekä sanojensa että suomentajansa kautta. Adventin virsi 9 osoittaa, kuinka vilpitön rukous kestää vuosisatoja.
Rukouksien saattelemana tuon terveiseni kahdelta matkaltani.
Tansaniassa tutustuin seurakuntamme lähetyskohtee-seen, Viktoriajärven itäiseen hiippakuntaan ja siellä suomalaisiin työntekijöihin. Manner-Tansaniassa yli kolmannes väestöstä on kristittyjä, saman verran luonnonuskontojen harjoittajia ja vajaa kolmannes muslimeja.
Työtä riittää. Sitä tehdään yhdessä paikallisten kristittyjen kanssa.
Evankelistat kiertävät elokuva-auton hengellisten filmien kanssa syrjäseutuja He todistavat myös omilla arkisen elämän ratkaisuillaan, mitä kristillisyys merkitsee. Noidan kiroama kaivokin tuo puhtaan veden mukana terveyttä, monipuolista ravintoa ja antaa lapsille aikaa opiskeluun. Esimerkki leviää naapurustoon, koko kylään ja sieltä laajemmalle. Tällaisen muutoksen kasvatti on alueen nykyinen piispa, pakanan poika, kuten hän itse taustastaan kertoi. Hänen kanssa kävimme tervehtimässä kolmea maalaisseurakuntaa, joita hän kävi vuosi sitten herättelemässä.
Ekumenia toimii myös Tansaniassa. Yövyimme seurakuntakeskuksessa katolisen Isän luona, hänkin pakanan poika.

Matkallamme kerroin Pisaran työstä ja vankilavierailuistamme. Siellä rukoillaan työmme puolesta. Sain viedä rukousterveiset vastavuoroisesti Viron vangeille. Viestin vastaanotto oli koskettava.
Rukouksella ei ole rajoja. Rukous toimii reaaliajassa, mutta kuihtuu käytön puutteessa.
Siunattua Joulun aikaa ja Siunattua Uutta Vuotta.

- Leena Kontula -

Matkaraportti

Viipuri, Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä, 23. - 25.10.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Lisa Klenberg ja Sveta Honkonen Helsingistä sekä Marianne Jämsä Kouvolasta. Jo toisen kerran meiltä peruuntui mahdollisuus päästä lähtemään seurakunnan Saapas-autolla, joten viime hetken organisointia oli lähtö Tuulan autolla neljän hengen voimin ja vähäisin viemisin.
Se ei meitä lannistanut, sillä lähtöpäivänä ja koko matkan meille oli annettu aurinkoinen kuiva sää ajaa tämä yli tuhannen kilometrin ”keikka”. Viemisinä oli Espoon palloseuralta saatuja urheiluvaatteita ja palloja koululle, talvivaatteita katulapsille, kenkiä ja suomalaisten ystävien neulomia sukkia kaikkiin kohteisiin.
Kun tullista oli selvitty melko sujuvasti, ajoimme suoraan

Viipurin katulasten kotiin Dikoniin. Sen nuori vetäjä Viktoria kertoi meille kodin kuulumisia ja piti samalla sylissä milloin ketäkin lasta, jotka tulivat huolineen hänen luokseen.

Kolmen viikon kesäleiri oli mennyt hyvin ja turvallisesti. Nyt kodilla yöpyy yhdeksäntoista lasta, vaikka paikkoja on virallisesti vain neljätoista. Myös Viktorian huone on jo yöpyjien käytössä. Kodilla törmätään monenlaisiin kohtaloihin. Eräs lapsista oli riisunut aina vaatteitaan koulussa ja heittänyt ne roskiin. Kävi ilmi, että häntä oli pitkään pahoinpidelty kotona eikä hän enää voinut luottaa aikuisiin. Vuoden jakson jälkeen Dikonissa luottamus alkaa vähitellen palautua.

Viktorian oma toive on saada koti kaksikerroksiseen taloon, jossa alakerrassa olisi lasten tilat ja yläkerrassa tukiasuntoja niitä tarvitseville. Tämän hetken

rahoitustarpeena on uusissa urheilutiloissa tarvittavat pehmustetut matot, joita pystyimme tukemaan pienellä summalla.

Lapset halusivat laulaa meille, ryhmittyivät olohuoneeseen ja komensivat meitä: Nyt ei saa puhua ja laittakaan kännykät pois! Esitys tuli täydestä sydämestä ja toivon, että voisin välittää jotain siitä teille tämän kirjeen avulla. Esityksen jälkeen lapset keskittyivät tekemään läksyjä. Toisella luokalla oleva poika kertoi, että osaa jo lukea, mutta kirjoittaminen on vielä vaikeaa. Heidän tukenaan läksyjen teossa oli harjoittelijana toimiva ”iso sisko”. Muistakaa näitä ihania lapsia ja heidän hoitajiaan rukouksissanne!

Viipurista alkoi päivän hankalin vaihe eli ajo Pietariin yöpymään Haapakankaan kirkolle. Hankaluus johtuu kaksikaistaisesta tiestä, missä ajetaan hurjaa vauhtia koko ajan ohitellen, välillä pientareen puolelta. Minulla pahin tilanne oli, kun näin, että edessä rekka lähtee ohittamaan toista rekkaa ja minun oikealla puolellani pientareella oli kuorma-auto. Kiitos teille kaikille, jotka rukoilitte! Enkeleitä todella tarvittiin.

Matkalla saimme viestin vammaisten lasten koululta, että heille tulee tarkastuskomissio perjantaina, joten aamun käynti siirrettiin lauantaille. Perjantain aamu oli siis kiireetön ja saimme rauhassa ostaa tuliaiset kohteisiin.

Uz-Ishoran narkomaanikodilla miehet olivat vielä töissä. Me pääsimme naisten huoneeseen, missä oli hyvä ja luottamuksellinen ilmapiiri molemmin puolisille keskusteluille. Kodissa asuu neljätoista miestä ja kuusi naista. Yksi naisista lepäsi, kun oli juuri palannut kokkivuorosta. Myös toinen nainen jutteli sängystä käsin, sillä hän oli tullut tänne kolme päivää sitten sairaalasta, minne hänet oli viety kadulta yliannostuksen vuoksi tajuttomana. Hän oli jo pitkään ollut vieroitusohjelmassa ja työskennellytkin eräässä seurakunnassa huumeriippuvaisten lasten vanhempien tukena. Nyt oma kuntoutuminen alkaa taas pohjalta. Onneksi näin, sillä hänen hyvä ystävänsä oli juuri kuollut yliannostukseen.

Lisa puhui uskon tuomasta vapaudesta, Marianne Jumalan armosta ja siitä, että me syntiset emme voi tuomita toisiamme. Tuula puhui uskon pitkospuista, jotka vievät ylitse sen suon, jossa oma yrittäminen pudottaa aina uudelleen.

Naiset olivat kiitollisia henkilökohtaisesta rukoustuesta. Aiheina olivat oma jaksaminen, uskon syveneminen ja läheiset, jotka usein kärsivät enemmin kuin itse narkomaanit. He iloitsivat tuoduista villasukista ja toimittavat niitä myös talon miehille. Kerroimme, että nämä ovat ”rakkauskirjeitä” sillä neulojat ovat samalla rukoilleet saajien puolesta. Uskomme, että näin neulotut sukat lämmittävät jaloissa tavallista enemmin.

Uz-Ishorasta ajoimme **Popovkan narkomaanikotiin**. Koti taitaa olla lähes täynnä, sillä miehiä on nyt 24. Kodin johtaja Leonid kertoi, että miehiä on tullut Dagestanista asti. He olivat aikaisemmin käyneet Dagestanissa ja rukoilleet paljon maan puolesta. Leonid aloitti tämän työn isoisänsä pienessä talossa vapauduttuaan itse huumeista yli kymmenen vuotta sitten. Koti on kasvanut ulkoisestikin suureksi, kaksi kerroksiseksi taloksi. Monet ovat saaneet täältä avun ja pohjan uudelle hengelliselle elämälle.

Lähdimme ensin katsomaan, mitä kuuluu naisten narkomaanikodin rakentamiselle. Työ oli jatkunut, mutta oli vielä pahasti kesken. Rungon hitsaajat ovat nyt muualla päin Venäjää, kertoi meille tonttia esitellyt kodin kokki. Leonid kertoi, että he olivat myyneet vaimonsa Olgan asunnon ja osalla rahoista oli kylästä ostettu kolmas tontti, jonne toivon mukaan rakennetaan heille oma talo.

Osa miehistä oli vielä töissä, mutta pidimme paikalla olleiden kanssa ylistys- ja rukoushetken. Sen päätteeksi monet tulivat pyytämään henkilökohtaista rukousta. Aiheet olivat monenlaisia; selkäkivut, vamma jalassa, korvien kuulo, maksavaurio, hengellisen elämän syveneminen ja lähemmäs Jumalaa pääseminen, riippuvuuksista vapautuminen ja yläkerrassa asuvan pariskunnan lasten sairauksien puolesta.

Matkaraportti

Viipuri, Pietari, Espoon-Kouvolan ryhmä, 23. - 25.10.

Erityisesti meitä kosketti nuori, kymmenen päivää sitten kodille tullut nuori mies, jolla oli alkoholiongelma, peliriippuvuus sekä huumeiden käyttöä. Hän oli jo käynyt kaupungilla ja kokenut siellä kovia taisteluja houkutusten kanssa. Nyt hän pyysi rukoilemaan, että voisi parantua kaikesta tästä ja saada uuden paremman elämän. Kerroimme, että sen ja rauhan sydämeen voi antaa vain Jeesus. Hän oli valmis tunnustamaan syntinsä ja pyytämään Jeesusta elämänsä herraksi. Saimme siis yhdessä miesten kanssa iloita siitä, että nyt oli syntynyt uusi taivaan kansalainen. Muistutimme Raamatun kohdasta, jossa sanotaan, että taivaassa vietetään ilojuhlaa aina kun yksikin syntinen kääntyy.

Popovkan työstä on valmistunut esitevideo ja Leonid toivoo, että he voisivat tulla Suomeen kertomaan työstään. Pyrimme järjestämään tämän vierailun seurakuntiimme ensi vuoden puolella.

Lauantaina ajoimme aamulla **vammaisten lasten koululle Pietarhoviin.** Aiemmin olimme aina ajaneet kehätietä kaupungin ympäri, nyt Liisan tietojen rohkaisemina ajoimme Suomenlahden yli eli siltaa pitkin Kronstatin saarelle ja siitä tunnelin kautta taas mantereelle. Upeat merimaisemat ja paljon lyhempi matka!
Koululle toimme pyydettyjä urheiluvaatteita, joita olimme saaneet Espoon Palloseuralta sekä makeisia lapsille jaettavaksi.

Opettaja kokosi orpoja lapsia tunneilta kauniisti uusittuun juhlasaliin, missä saimme pitää lasten kanssa yhteisen hetken. Puhuimme kesän tapahtumista ja pieni pyörätuolityttö lausui runon. Liisa kertoi tietokoneensa avulla kuuluisasta Brahmsin kehtolaulusta, jonka yhdessä lauloimme. Puhuimme siitä, kuinka me kaikki erikokoiset olemme Jumalan lapsia ja saamme aina luottaa Taivaan Isään ja kääntyä huolinemme Hänen puoleensa.

Makeisten jaon jälkeen lapset saivat poistua, mutta saimme opettajalta luvan, että ne lapset jotka halusivat että heidän puolestaan rukoiltaisiin, voivat jäädä paikalle. Niin saimme rukoilla vielä kolmen pyörätuolilapsen ja kahden isomman tytön ja pojan puolesta. Se oli meille kaikille koskettava kokemus.

Viipurissa kävimme ensin marketissa ostamassa ruokatarvikkeita viimeiseen kohteeseemme, **Elämän Koti – narkomaanikotiin**. Se toimii pienessä puutalossa esikaupunkialueella ja on kahdeksan henkilön koti. Kun saavuimme, pihalla keitettiin keittoa suuressa kattilassa. Vieraita oli siis odotettu! Osa kodin miehistä oli töissä, mutta palasivat ruokailumme aikana.

Saimme kuulla myös asukkaiden taustoista. Jalaton Slava kertoi, että hän oli palelluttanut jalkansa ja makasi kadulla huonossa kunnossa. Silloin eräs mies tuli hänen luokseen ja kysyi, oletko tyytyväinen elämääsi vai kaipaatko muutosta. Slava oli vastannut, että haluaisi vain lopettaa elämänsä. Mies oli vienyt hänet kotiinsa ja hoitanut häntä vaimonsa kanssa. He toimittivat Slavan sairaalaan ja amputaation jälkeen kristilliseen hoitokotiin. Leikkauksen jälkeen jalat olivat märkineet kauan ja sekä ystävät että Slava rukoilivat niiden puolesta. Kerran, kun siteet avattiin, arvet olivat aivan kuivat! Rukouksiin oli vastattu. Nyt jälkeenpäin hän kokee, että Jeesus tuli tuon miehen hahmossa ja sanoi: Seuraa minua!

Ruokailun aikana kotiin tuli myös heidän pastorinsa vaimoineen. Aleksei Dabkov kertoi, että heidän järjestöllään on Viipurissa toinenkin huumekoti, missä on nuorempia hoidettavia. Heillä on myös yhteys Talllinnan Lasnamäellä olevaan kotiin, missä ryhmämme on käynyt Viron vankilamatkojen yhteydessä. Aleksei kertoi, että heillä itsellään on samanlainen tausta ja siksi he haluavat auttaa muita riippuvuuksista kärsiviä vapautumaan ja kasvamaan uskossaan.

Viipurista lähdimme kotimatkalle kiitollisina kaikista kohtaamisista ja Jumalan varjeluksesta matkan aikana.

Rukoillaan kaikkien kohdattujen puolesta!

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Tallinna, Espoon-Kouvolan ryhmä, 17. - 19.10.

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Marianne Jämsä Kouvolasta, Heli Karjunen Lahdesta sekä Tamara Närhi Helsingistä. Neljän hengen lisäksi Tuulan auto oli pakattu niin täyteen avustustavaraa, että juuri ja juuri mahduimme istumaan. Tämä matka tehtiin tavallaan ylimääräisenä matkana, koska Harkun vankilassa on naisten keskuudessa herätystä.

Perjantaina ajoimme illalla **Harkun vankilaan miesten tilaisuuteen**. Paikalle oli tullut kuusi iäkästä miestä, suurin osa vanhoja tuttujamme. He ovat uskovia miehiä, jotka lukevat Raamattua ja tuntevat sen. He ovat aina kiitollisia näistä kokouksista, jossa he saavat kokea muiden uskovien yhteyttä ja uskon vahvistusta. Myös Tamaran laulut ilahduttivat heitä.
Heli puhui koskettavasti oman elämänsä pohjalta, miten hän pääsi uskon avulla irti huumemaailmasta ja miten hän on saanut kasvaa uskossa ja palvella nyt niitä, joita aineet sitovat. Marianne puhui rukouksesta, että Jumalan tahto saisi tapahtua, Tuula siitä, miten uskovat voivat tänäänkin joutua maksamaan uskostaan eri tavoin, kiusaamisena, syrjimisenä ja jopa hengellään.

Yksi miehistä kertoi, että hän vapautuu joulukuussa ja että hänellä on marraskuussa syntymäpäivä. Emme saa viedä vankilaan mitään, mutta neuvottelemme vankilapapin kanssa, voisimmeko hänen välityksellään muistaa tätä syntymäpäivää. Lopuksi Tamara rukoili jokaisen miehen puolesta ja siunasi heidät. Milloin tulette uudelleen, meiltä jälleen kyseltiin.

Lauantaina ajoimme **Lasnamäelle Lena ja Andrei Markinin kotiin**, missä he hoitavat neljää huumeriippuvaista henkilöä. Koska Lena toimii vapaaehtoisena paikallisessa orpokodissa, toimme sinne lastenvaatteita ja leluja sekä

Lena ja Andrei Markinin kotona

Soukan K-supermarketin lahjana kylmälaukullisen ruokaa.

Sergei on Latvian venäläisiä ja ollut täällä jo pitkään, nyt hän oli palannut Saksasta Elämän Koti – järjestön raamattukoulusta ja paloi halusta päästä Jeesusta lähemmäs ja tekemään työtä huumeriippuvaisten parissa. Katsotaan, miten Herra häntä johdattaa. Serbiasta tullut Bosha oli kodilla edelleen, uutena tulijana oli liettualainen Vanda, joka monella tapaa toimi Leenan apuna kotitöissä.

Nytkin Leena oli valmistanut meille kaikille maittavan aterian ja Sergei oli tehnyt kahvin kanssa tortun, jota tehdään vankilassa, kun uunia ei ole käytettävissä. Todella maistuva torttu jälkiruokana kahvin kanssa!

Heli oli täällä ensimmäistä kertaa ja sai jakaa oman elämänsä kokemuksia kodin asukkaiden kanssa. Päätimme tapaamisen rukoukseen ja siunasimme tätä tärkeää työtä Viron narkomaanien parissa.

Illalla ajoimme **Harkun vankilaan naisten tilaisuuteen.** Kun odottelimme naisia vankilan kappelissa, vartija tuli kertomaan meille, että olimme saaneet väärän sisään tuloajan, joten jouduimme odottelemaan lähes tunnin. Naisia tuli yksitoista, lisäksi äidin mukana vuoden vanha pieni tyttö äiti-lapsi osastolta.

Naisista suuri osa on narkomaaneja ja siksi Helin puheenvuoro oli tärkeä ja heitä uuteen elämään kannustava. Marianne puhui mahdollisuudesta, jos saisi esittää yhden toivomuksen ja Tuula seinällä olevan taulun pohjalta Sykarin kaivon naisesta. Mitä Jeesus olisi sanonut sinun elämästäsi?

Aikaa oli vähemmin kuin miesten tilaisuudessa, mutta onneksi Heli ehti laulaa ja ehdimme myös rukoilla monen naisten puolesta.

Aiheina olivat lapset ja muut läheiset, toive vapautumisesta tai koevapaudesta, yksi rukoili kielillä puhumisen armolahjaa. Eräs nainen oli tappanut itsepuolustuksena väkivaltaisen miehensä, mutta näkee jatkuvasti unia hänestä. Joku koki psyykkisiä ongelmia lapsena koetun hyväksikäytön vuoksi ja ahdistavana vankilan pahuuden, toinen ahdistavana sen, ettei ymmärrä venäjää, jota niin monet vangit täällä puhuvat. Yksi naisista odotti lasta, hänellä on pieni tyttö ennestään.

Lena Markin on päässyt myös tänne tekemään työtä ja kuulimme, että osa mukana olleista naisista on tavannut Lenan. Todella tärkeää huumeiden vastaista työtä!

Muistetaan näitä naisia rukouksissamme!

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä, 1. - 2.11.

Tällä kerralla teimme matkan poikkeuksellisesti junalla. Allegron vuoro klo 6 aamulla on todella edullinen. Tarkoituksemme oli myös palata samalla vuorolla maanantai-aamuna, mutta valitettavasti emme saaneet siihen lippuja vaan palasimme sunnuntai-iltana.

Eeva: **Matkalla meitä oli** Suomesta kolme: Kaija Andström, Ella Vuoriheimo ja Eeva Halme. Meitä tuli vastaan Pietarin rautatieasemalle Pushkinin seurakunnan tuttu pienoisbussi Aleksei-kuskeineen.

Matkan yllätys oli siirtyminen talviaikaan, joka näkyi nettiaikatauluissa vasta viiveellä. Monien eri järjestelyversioiden jälkeen päädyimme jakautumaan kahdeksi ryhmäksi lauantain osalta. Kaija, Ella, Aleksei, Sergei Odnorob ja Tatjana-tulkki lähtivät Nazjaan. Uskollinen kyyditsijämme Valeri Lisitsa vei minut aluksi Haapakankaalle, jonka tiloissa olikin melkoinen tungos. Bussilastillinen Inkerin kirkon jäseniä oli yhdessä käynyt hautausmaalla ja sen jälkeen tullut nauttimaan tarjoilua sekä pitämään pienen tilaisuuden kirkolla. Joukossa oli myös Inkerin piispa Aarre Kuukauppi.

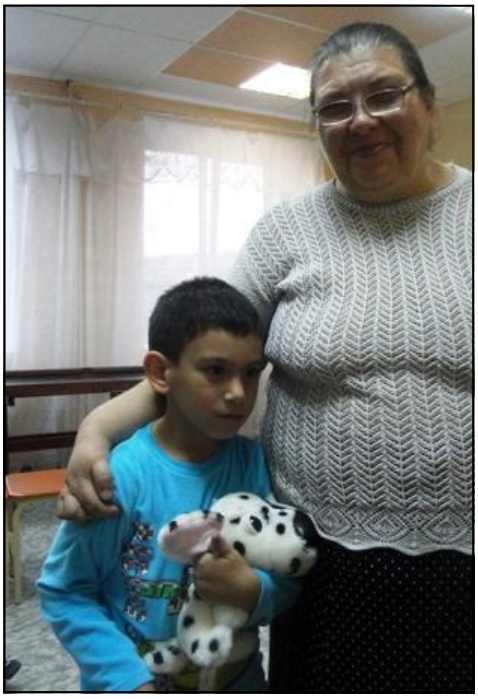
Sen jälkeen Valeri vei minut **Akkuratovaan**, jonne Suomessa asuva Andrei Spiridenko oli järjestänyt 27-vuotiaan pastorin sekä tämän morsiamen ja veljen. Tällä kokoonpanolla pidimme tilaisuuden niille kahdeksalle pojalle, jotka eivät olleet Pyhäinpäivän kotilomalla. Esitimme näytelmän autoilijasta, joka ottaa Jeesuksen kyytiin, mutta ei päästä autoa (=elämää) ohjaamaan. Ajo päättyy onnettomasti.

Nuorilla oli runsaasti musiikkia sekä todistuspuheenvuorot. Valeri kertoi myös omista rankoista elämänvaiheistaan sekä Vapahtajan kohtaamisesta vankilassa. Lopuksi pääsimme hemmottelemaan poikia muutamalla lahjalla: kuvitetut kertomukset Raamatun henkilöstä esim. Paavalista, Danielista, Samuelista jaettiin arpomalla. Pojat saivat myös retkijuomapullon, täytelakritsia ja suklaabanaanin. Viimeksimainitut sulivat myös henkilökunnan suussa. Ja minun sydämeni suli jälleen kerran näitä kovia kokeneita poikia katsellessani.

Kaija: **Nazjan lastenkoti**. Eevan lähdettyä Akkuratovan poikakotiin, me lähdimme Ellan kanssa Nazjan lastenkotiin srk:n auton kyydillä. Mukaan otimme tulkin ja Sergei odotti meitä määränpäässä. Kellon siirron takia olimme myöhässä mutta onneksi meillä ei ollut kiire lähteä pois. Tarjoilu odotti meitä niin kuin aina ennenkin, teetä, voileipää ja makoisia pikkuleipiä. Henkilökunta kertoivat Suomen matkastaan, johon olivat todella tyytyväisiä. Heille matka oli suuri kokemus, olivat kovin kiitollisia siitä kaikesta mitä saivat nähdä ja kokea.

Meitä oli nyt pieni ryhmä Ella, tulkki, Sergei ja minä. Johtaja kertoi että lapsiakin nyt vähemmän, osa on lomilla kotona, lapsia oli n.22. Kerroin vanhan kristillisen sadun “Kolme puuta”. Joka kertoo ihmisen kasvusta ja unelmista, mikä minusta tulee isona? Voi olla, että omat unelmat ovat jo sammuneet ja toiveet tarkoituksenmukaisesta elämästä menneet. Näin ei ole Jumalan maailmassa. Jumalan maailmassa on vain ylösnousemusvoimaa ja koskaan ei ole liian myöhäistä astua palvelukseen ja antaa elämä Hänelle hänen valtakuntansa hyväksi. Kirjassa oli isot kuvat, joita lapset katsoivat mielenkiinnolla ja muutamien sanojen ja asioiden vaikea kääntäminen venäjäksi muodosti meille mukavan yhteisen arvausleikin, johon lapsetkin osallistuivat. Sergei lauloi lasten kanssa.

Ella teki paperista muutamia yllätyksiä, taikatemppuja esim. rappuset, joita lapset ihmettelivät miten ne syntyivät. Tekotapaa ei kuitenkaan paljastettu, vaan he jäivät sitä miettimään.

Poika pehmoleluineen Nazjan johtajan turvallisessa kainalossa

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä, 1. - 2.11.

Syntymäpäiväsankareita oli paikalla viisi ja he saivat itse valita lahjoista mieluiset. Lopuksi kaikki saivat valita oman pehmolelun, jotka ovat aina kovin mieluisia niin pojille kuin tytöillekin. Pehmolelut löysivät nopeasti tiensä lasten kainaloihin ja sylihoitoon. Oli mahtavaa katsoa, miten lapset olivat iloisia saamistaan pehmoista ja miten he niitä meille esittelivät.

Tosnon srk:ssa vierailimme heidän rakenteilla olevassa kirkossa. Kirkko oli täynnä väkeä, lauloimme ja rukoilimme ja kiitimme. Kirkkoväen joukossa oli tyttö Julia, joka silmät loistaen useaan kertaan kokouksen aikana huusi Hallelujaa! Jumalan palveluksen jälkeen hän tuli syömään samaan pöytään kanssamme ja kertoi elämän tarinansa, että hän on ihme, Jumalan suuri ihme, ja jälleen kasvot loisti ilosta. Hän oli lapsena kaatunut ja lyönyt päänsä sillä seurauksella että menetti liikuntakykynsä. Hänen puolestaan alettiin rukoilla ja pikku hiljaa Jumala alkoi parantaa häntä, ensin alkoi liikkua toinen käsi ja siitä pikku hiljaa koko keho ja tänä päivänä hän kävelee. Lievä kehitysvammaisuus on jäänyt ja puhe on vajavaista. Isä on hoitanut Juliaa koko ajan kotona, mikä on ilmeisesti ihme Venäjällä, koska usein vammautuneet päätyvät laitoshoitoon. Mukana oli myös Julian veli vaimonsa kanssa. Juliaa katsellessa tuli kyyneleet silmiin, miten aidosti hän oli onnellinen ja miten ilo kumpusi sydämestä asti. Hän toisti usein että on ihme, Jumalan suuri ihme, Halleluja! Voi kunpa saisi edes hitusen tuota aitoutta ja iloista naurua omaan arkeen. Lopuksi rukoilimme srk:n puolesta, pastorin, hänen puolisonsa ja lastenlapsien puolesta.

Oikealla Jumalan suuri ihme Julia Tosnon kirkon edustalla

Seurakunta kokoontui pienessä keskentekoisessa huoneessa, jonka nurkassa murisi äänekäs kamiina lisäämässä tilaisuuden lämpöä.
Lopuksi tarjottiin kana-ateria sekä teetä ja runsaasti makeisia.

Eeva: Käynti Tosnon vanhusten-sairaalassa kuului suunniteltuun ohjelmaan, mutta menetetty talviaikatunti teki sen mahdotto-maksi lauantain osalta, eikä aikaa enää voitu muuttaa. Sen sijaan pastori Nikolai toivotti meidät terve-tulleiksi seurakuntaansa. Näin tuli korvatuksi elokuussa kytkinongelmien vuoksi tapahtunut vierailun peruuntuminen.

Viimeisenä kohteena oli **Sablinon huumevieroi-tuskoti**. Nuorten kolmikko ei enää ollut kanssamme, mutta yhdessäolomme oli siunattu. Sergein laulut tempaisivat mukaansa, Eeva ja Kaija käyttivät puheenvuorot. Näytelmässä Aleksei oli luontevasti kuljettajana ja Sergei otti Jeesuksen roolin. Esitys sekä huvitti että puhutteli katsojia. Vastavuoroisesti saimme kuulla upeata mies-kuorolaulua Hänen kunniakseen, joka on nostanut ja kantaa edelleen.

Loppujen lopuksi kuten niin monasti ennenkin: kuka sai enemmän - tapaamamme ihmiset vai me itse? Paavali kuvaa tätä sanoilla: "...jotta puolin ja toisin saisimme rohkaistua yhteisestä uskostamme". (Room. 1:12)

- Eeva Halme ja Kaija Andström -

Sablinon kodista

Matkaraportti

Viro, Espoon-Kouvolan ryhmä, 21. - 23.11.

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Tamara Närhi ja Leena Kontula Helsingistä sekä Anu Väliaho, Veikko Määttä ja Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Tuulan auto oli jälleen pakattu ”piripintaan” Soukan Supermarketista saaduilla ruokatarvikkeilla sekä miesten, naisten ja lasten vaatteilla, kengillä ja leluilla.

Majoittumisen jälkeen suuntasimme **Viron Pipliaseuran toimistoon**, mistä ostimme viron kielelle käännettyä kirjaa Taivas on totta. Se on pienen pojan kertomus taivasmatkasta ja erinomainen kirja evankelioimistyöhön.

Perjantaina illalla ajoimme **Harkun vankilaan miesten tilaisuuteen**. Tallinna oli juuri saanut ensilumen ja vankilan kirkkoon mennessä näimme äiti-lapsi osaston tutun äidin ulkoilualueellaan rakentamassa lumiukkoa pienen tyttärensä kanssa.

Kirkkoon oli kokoontunut kuusi miestä, joista yksi oli uusi. He kaikki kuuntelivat keskittyneinä, uusi mies silmiään usein hattuun pyyhkien. Veikko puhui sunnuntain aiheesta eli viimeisestä tuomioista. Täällä vankilassa monikin voi väittää, että tuomio ei ollut oikeudenmukainen, mutta Jumalan tuomiolla me kaikki tiedämme, että tuomio on oikea. Tuula jatkoi perille päässeistä valkopukuisista, joiden yhteinen ominaisuus on vaatteiden valkaisu Karitsan veressä eli on saatu Jeesukselta synnit anteeksi. Leena puhui Malakian kirjan pohjalta iloitsevien joukosta ja toi samalla terveiset Afrikan matkaltaan. Tansaniassa hän oli tutustunut moniin paikallisiin, jotka olivat ensimmäisen polven kristittyjä. Piispakin oli ”pakanan poika” ja lähetti lämpimät terveiset Viron vankiloihin. Vangit saivat kuulla, että Tansaniassakin rukoillaan heidän puolestaan. Tamara lauloi koskettavasti puheiden lomassa.

Miesten kanssa keskustellessamme tuli puheeksi Taivas on totta –kirja, jolloin eräs miehistä kertoi omasta kokemuksestaan. Hän oli kuollut leikkauksen yhteydessä 25 minuutiksi ja nähnyt, kuinka ruumis jäi alas ja hänet nostettiin ylös Jumalan käsivarsille. Jumala sanoi hänelle, että hänen aikansa ei ole vielä, joten hänet palautettiin takaisin. Lääkäreiden hämmästykseksi hän alkoi puhua tuon 25 minuutin jälkeen. Ehkä Jumala salli hänelle tämän kokemuksen, jotta hän voisi sen avulla auttaa muita uskon tielle. Tulettehan pian uudelleen, miehet pyysivät, kun vartijat tulivat meitä hakemaan.

Lauantaina vierailimme **Lasnamäellä Ymeran narkomaanikodissa**, missä Lena oli kattanut meille kauniin teepöydän. Hän kertoi, että heillä oli seurakunnassa ollut juuri rukous yö ja sieltä oli jäänyt pöytään maukasta papu-sieni salaattia. Kodin isäntä Andrei oli matkalla Puolassa Elämän Koti ryhmän kokoontumisessa ja Vanda oli kotona Liettuassa jonkin terveydellisen syyn vuoksi.

Paikalla olivat Sergei ja kolme päivää sitten tullut Vasili, joka vielä kyseli, onko tämä hänen mahdollisuutensa vapautua riippuvuuksista ja kuunteli meitä uteliaana. Kodin entinen asukas Viktor oli myös paikalla ja kertoi onnellisena, että oli mennyt naimisiin. Saimme nähdä hääkuvia ja kuulimme, että morsian on armenialaista sukua Kaliningradista. Viktorin suru on, kun appivanhemmat eivät olleet hyväksyneet tyttären avioliittoa, mutta samalla hän iloitsi saamastaan tiedosta, että hänen oma isoisänsäkin oli armenialaista sukua.

Kuulimme Lenalta, että hän on saanut edelleen käydä Harkun vankilassa tapaamassa naisia, missä suurin osa on huumeiden käyttäjiä. Kuulimme myös, että Viipurin Elämän Koti –yhteisön pastori oli joutunut pidätetyksi jostain vanhasta asiasta siltä ajalta, kun hän itse oli päihderiippuvainen. Rukoillaan, että asiat selviävät ja että Jumala voisi käyttää häntä pidätysaikana muiden hyväksi. Yhteisessä rukouksessa ja ylistyksessä saimme muistaa kaikkia näitä asioita ja rukoilla sekä Suomen että Viron puolesta.

Matkaraportti

Viro, Espoon-Kouvolan ryhmä, 21. - 23.11.

Illalla suuntasimme jälleen **Harkkuun, nyt naisten tilaisuuteen**. Anu ei päässyt nyt mukaan, joten meillä oli Antti-Pekka viron tulkkina. Sisään pääsyssä tuli ongelmia virkailijan väittäessä, että Antti-Pekka ei ole vierailijalistalla eikä siis pääse sisään. Pettyneinä lähdimme vankilan kirkkoon. Vaan kun naiset saapuivat, tuli myös Antti-Pekka! Virkailija oli huomannut oman virheensä ja juossut pihalle juuri ennen kuin Antti-Pekka ehti startata autoaan.

Paikalle tuli yksitoista naista sekä äiti-lapsiosaston pieni vuoden vanha tyttö, joka onnellisena kulki sylistä syliin ja touhusi kirjojen kanssa. Mukana oli neljä uutta naista, joista monet kuuntelivat tilaisuutta vakavina ja vähän pelokkainakin. Ehkä he olivat ensimmäistä kertaa hengellisessä tilaisuudessa, joten onhan se pelottavaa. Tamaran laulut koskettivat naisia ja saivat pienen yksi vuotiaan tanssimaan!

Jälleen puhuimme tuomiosunnuntain vakavasta aiheesta ja Afrikan terveisistä. Tuula puhui pitkospuuvertauksessa siitä, kuinka omin voimin putoamme aina kiusausten kanssa suon silmäkkeeseen. Onneksi Jeesus on rakentanut meille pitkospuut, joiden avulla voimme kulkea koko matkan taivaaseen asti. Jos niiltä välillä putoaa, saa kiivetä uudelleen jatkamaan Hänen voimillaan.

Yhteisessä rukoushetkessä saimme rukoilla monien tärkeiden asioiden puolesta: uuden tytön vapautumista tällä viikolla ettei hänen tarvitsisi olla viittä kuukautta. Eräs äiti kertoi, että oli miehensä kuoltua joutunut antamaan tyttärensä pois oman alkoholin käyttönsä vuoksi. Rukoilimme, että hän voisi vielä aloittaa uuden elämän ja saada tyttären takaisin. Toinen nainen suri, ettei ollut päässyt isänsä hautajaisiin. Rukoilimme myös hänen poikansa puolesta, joka on alkoholisti ja kerjää kadulla rahaa. Vanha tuttumme suri, ettei ollut päässyt seitsemän vuoden jälkeen vapaaksi, vaan joutuu olemaan vielä kaksi vuotta. Hän oli kuitenkin menossa naimisiin poikaystävän kanssa, joka ainoana on ollut hänen tukenaan vankila-aikana. Muistetaan näitä naisia rukouksissamme!

Naisten tilaisuus päättyi vasta noin klo 21, jolloin alkoi pitkä matka Tarttoon Lääne-Nigulan seurakunnan pikkubussilla pimeässä ja sumuisessa säässä. Onneksi meillä oli turvallinen kuljettaja Antti-Pekka. Vasta yhdentoista jälkeen olimme marketin parkkipaikalla, jonne Inkerin Majan hoitaja toi meille avaimet. Talo on vanha kaunis jugend huvila, missä on kaksi suurta vierashuonetta. Aamulla ajoimme Park Hotelliin aamiaiselle, mutta hinta-laatusuhde oli sellainen, että päätimme jatkossa tehdä aamiaisen itse Inkerin Majan huoneissa. Ennen vankilaa Veikko toimitti laatikollisen avustustavaraa katulasten kodille.

Tarton vankilalla juuri lomalta palannut pastori Olavi Ilumets nouti meidät parkkipaikalta, missä pakkasimme hänen autoonsa melkoisen määrän avustustavaraa.

Venäjänkielisten tilaisuuden johti baptistipappi Angelina Urbel karismaattiseen tapaansa kuuden vangin muusikkoryhmän kanssa. Alkujuonnon jälkeen hän antoi puheenvuoron meille. Miehiä kertyi paikalle 35, paljon vanhoja tuttuja, mutta onneksi myös uusia.

Ennen viron kielisten tilaisuutta Olavi vei meidät vartioiden ruokalaan, missä saimme kuulla hänen kuulumisiaan maittavan aterian ääressä. Olavi kertoi, että vapautuvien vankien molemmat asunnot on nyt miehitetty. Hän itse tekee tässäkin hienoa työtä vapautuvien kanssa.

Viron kielisten tilaisuuteen saapui 22 miestä, Antti-Pekka toimi tulkkina. Olavi johti tilaisuuden luterilaistyylisen liturgian kautta meidän puheisiimme ja Tamaran lauluihin. Kerroimme, että Jumala antaa Tamaralle uusia lauluja ja

jotenkin tämä on kytketty näihin vankilamatkoihin, sillä usein Tarton matkalla annetaan uusi laulu. Miehet kyselivät Leenalta, miten afrikkalaiset rukoilevat. Ääneen, tanssien ja laulaen, kovalla äänellä, vastasi Leena. Lopussa Olavi varasi aikaa ehtoolliselle.

Jälleen oli koskettavaa, kun sai seisoa vangin rinnalla ehtoollisella. Se on jollain tavoin esimakua taivaan suuresta ehtoollisesta, missä me erilaiset syntiset olemme yhdessä, vaatteet Karitsan verellä valkaistuina.

Vankilalta lähdimme ajamaan kiireesti Tallinnaa kohti, sillä meidän piti ehtiä iltalaivaan. Hieno ajo Antti-Pekalta pimeässä ja sumuisessa säässä! Kiitollisina kertasimme laivalla tämän vuoden viimeisen matkan tilaisuuksia ja rukoilimme tapaamiemme ihmisten puolesta.

Kiitos kuluneesta vuodesta myös kaikille teille, jotka olette olleet mukana tässä työssä rukouksin, tavara- tai rahalahjoin! On ollut etuoikeus saada tehdä tätä työtä.

- Tuula Tapanainen -

Apua Ukrainan evakoille

Joukko suomalaisia ja Suomessa asuvia ukrainalaisia järjesti syksyn aikana keräyksen, jolla autetaan Ukrainan sotaa paenneita maan sisäisiä pakolaisia.
Keräystä veti Hanni-Katja Hyvärinen. Avustuskuorma lähti Pisaran ”lipun alla”, sillä Pisara sai kunnian olla virallisena lähettäjäyhdistyksenä.

”Apua ukrainan evakoille” niminen jakso näytettiin 4.12. TV2:n Silminnäkijä-ohjelmassa. Se on katsottavissa Yle areenassa:
Silminnäkijä Apua Ukrainan pakolaisille

Tule mukaan lahjoittamaan lämpöä sodan jaloista paenneille ihmisille! Länsi-Ukrainan Vynnykyssä asuu 160 pakolaista Itä-Ukrainan Luganskin ja Donetskin alueilta. Joukossa on myös Mariupolin kaupungista evakuoitu lastenkoti.

Leirin lämmityskattila paloi lokakuussa, se toimii nyt puoliteholla. Keräämme Suomen Caritas ry/ Caritas Finland rf avulla rahaa uuteen lämmityskattilaan. Tavoitesumma on 6000€ eli uuden kattilan hinta paikan päältä tilattuna. Keräys päättyy 31.1.2015.

Keräystili FI73 8000 1270 1545 04 - Viite 2121. Lisätietoa Caritaksen sivuilta http://www.caritas.fi/ukraina.html

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90
Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu) **sekä osallistumis- ja majoitusmaksut**	FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 5.12.2013 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2013/3379, joka on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2015 koko Suomessa lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2014 - 2016 aikana..

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi